

Boríz

*Elteszel, Isten, egy rám valló
szőlőszembe –*

bent viszem, kint mutatom törvényeid;

*most olvad, közös színvallásul,
képem rokon szép arcába;
megannyi ág, viszont-hajlat, bevallott,
bevallatlan múlt –*

*s látszik, nem az a bölcs,
aki akár egy emberöltőt
megkerülne; mutatkoznak bár a nyomor
frontjai, mutatkozni fognak
azon túl az időből kivont jó világok –
csak megvan a tér; megvan a talaj!*

*átforgat Isten a föld mélyén egy-egy bullott
gyümölcsöt:
valami távolon át kell kelnie –
aztán a történet alja: a történet eleje –
fény, esők, tavaszi szelek hálórendszere
ringat és visszaad; az lesz újra:*

*függünk,
mi, szőlőszemek, kicsit még
várni kell érésünkre.*

Erzsébet macskája

Honnét még titka,
csak hunyorog Erzsébet macskája,
újfent úgy cserélgeti
magában a lelket,
ne vegyük észre,
belül már hol kalandozik;
rendben találja vajon:
másképp vagyunk kint-bent hajlékonyak,
összes lelkünk: egy –
nyugtassuk hát magunkban
azt a halhatatlan
kíváncsiságot, hajtogatva óvatosan:
a világ megvan,
szűk szemmel is látni, s ha odajutunk
hozzá egészen, mért volna baj,
néha csupán az élés jut eszünkbe,
s hogy nem vad testtel borul –
egyszer vissza is
simogat tán

Kukás

KELEMEN LAJOS (1954) Kaposváron él. Verseket, esszéket, könyvkritikákat ír. Utóbbi kötetei: *Olvásó* (esszék, 2008); *Föltett igaz* (válogatott és új versek, 2010).